

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

Núm 4 - octubre de 2006

UN CAMÍ ACCESSIBLE

En la darrera reunió del 5 de setembre vam acordar dues coses: deixar de buscar culpables, no perdre més temps intentant canviar el capteniment del govern de la diòcesi i mirar d'encetar camins accessibles d'esperança.

Perquè ens adonem dels moments difícils que travessa la (nostra) Església i estem convençuts que, de la mateixa manera que d'un vaixell que fa aigües fins les rates en fugen, a una institució derrotada, en franca fallida, ningú no s'hi apunta. Per altra banda, ens anima la convicció profunda, com diria el bisbe Casaldàliga, que som els soldats, potser sí derrotats, però d'una causa invencible.

El camí que ara us presentem i que procurarem seguir, recolzaria sobre aquests tres eixos.

1.- Un estil de vida

- Volem partir d'una actitud de pobresa, senzillesa i veritat.

- Volem esforçar-nos a fer nostra la consigna de sant Francesc de ser instruments de pau. O la de sant Pau, de ser persones de bon tracte. Per això ens volem esforçar a ser acollidors, amables amb tothom i, si pot ser, alegres i optimistes (tant de bo ens fos donat aquest carisma).

- Volem treballar per fer cada dia més nostre l'esperit evangèlic, que nosaltres veiem reflectit en l'esperit conciliar (Vaticà II), sobretot en la seva actitud d'atansament als homes i d'identificació amb els seus problemes i aspiracions.

2.- Escletxes d'esperança

- Estem convençuts que Déu, Creador i Salvador, ha posat en el cor de cada home un anhel profund que només Ell pot saciar. Es allò de sant Agustí: «*Ens heu fet per a Vós, Senyor, i el nostre cor està inquiet fins a descansar en Vós*». O com escriu el cardenal Martini: «*Déu ens ha donat un cor tan gran, que només ell pugui omplir*».

- Creiem que, com ensenya el Vaticà II, l'Esperit Sant, discretament, habita i treballa en el cor de tots els homes. Per aquesta raó podrà afirmar el Concili Tarraconense que l'Esperit ens passa sempre al davant (n. 1).

- Creiem també que en el desconcert i confusió de valors que regna en la nostra societat, el missatge ètic i l'ideal d'humanitat proposat per l'evangeli és més actual i necessari que mai.

- Malgrat l'aspecte depauperat que ofereix la nostra Església, pensem que no és difícil descobrir-hi, sobretot en la base, gèrmens de vida i d'esperança.

3.- Portadors de confort i d'esperança

- Com insisteix el document final de la nostra Assemblea conciliar, ens proposem viure sempre ben a prop dels homes, de les seves angoixes i esperances.

- Tindrem compte amb l'homilia i farem el possible perquè els fidels surtin de les nostres eucaristies amb una mica més de goig i esperança en el seu cor.

-Procurarem estar especialment a prop dels que sofreixen o se senten discriminats, desencoratjats, indefensos.

Conclusió

Els nostres suggeriments volen ser simplement una proposta, que hem de començar per viure nosaltres. Es tractaria d'un moviment de base, sense pretensió de cap mena, a la recerca d'una sortida viable per a una església empantanegada. No es tracta de cap estratagema, sinó d'una proposta sincera, que ens surt ben bé de dins. Sabem que serà un camí sembrat de dificultats i defallences. Comptem amb l'ajuda d'Aquell que és l'únic que pot fer que no sols fem veure que som bons, sinó que de fet ho siguem.

Per això voldríem fer nostres les reflexions de Martín Velasco en la contraportada del núm. 14 de Missa Dominical (novembre 2006), quan diu que la crisi actual del cristianisme és interna a l'Església i que el primer que cal és la recuperació de l'experiència cristiana a l'interior de les comunitats i que, amb aquest fi, hem de centrar els esforços pastorals a despertar, avivar i enrobustir la vida

teològica dels seus membres. Sense oblidar que a l'arrel del debilitament de la fe que patim hi ha probablement la falta de pregària. Per això creiem necessari fomentar, començant per nosaltres, per mitjans saludables, una vida autèntica de pregària. Sense la mínima pretensió de monopoli ni elitisme.

Encara que en principi el moviment estigui pensat per a capellans, tant de bo que un dia pogués comptar amb l'adhesió de molts, capellans o laics, i amb el suport dels superiors. □

Qüestionari

- Fins a quin punt t'identifiques amb la present proposta?
- Quins gèrmens de vida i d'esperança detectes en la nostra Església?
- Quines són les principals dificultats amb què ens trobarem a l'hora de dur a terme aquest projecte?
- Quines coses, en concret, podríem o hauríem de fer per dur a terme aquest projecte i com podríem ajudar-nos-hi?

RECOMANEM...

UN LLIBRE

Creer en Jesucristo. Vivir en cristiano (Cristología y seguimiento) Martínez Díez, Felicísimo
Ed. Verbo Divino. 2005

És un llibre que mentre es llegeix amb gust i facilitat, fa estimar més Jesucrist.

L'experiència de la seva lectura fa que cada lector es converteixi en un propagandista del llibre. I això no és una opinió d'un a qui l'Editorial li hagi encarregat la ressenya del llibre, sinó d'un capellà que l'ha llegit i s'ha convertit en propagandista i sap, és cert, que els qui l'han començat a llegir n'estan "fascinats". J.B.

UNA CITA

"Jo crec que ens concentrem amb massa freqüència en els aspectes negatius de la vida, en les coses dolentes. Si estiguéssim més disposats a veure les coses bones i belles que ens envolten, seríem capaços de transformar les nostres famílies. I aleshores podríem canviar els nostres veïns del costat i després els que viuen en el nostre barri o la nostra ciutat. I així podríem portar la pau i l'amor a aquest món nostre que tant els necessita."

(Mare Teresa, a **En el cor del món**, pag. 61, J.J. Olañeta, Editor).